ప్రాయశ్చిత్తం

సాకేత బస్టాప్ దగ్గర చాలాసేపట్నుంచి బస్ కోసం వెయిట్ చేస్తున్నది. బస్సు యింకా రాలేదు. ఆమెలో క్షణక్షణానికి అసహనం పెరిగిపోతున్నది. ఆమె కట్టుకున్న నీలిరంగు టస్సర్ సిల్క్ చీర... కుచ్చెళ్ళు వూగుతూ గాలితో ఆడుకుంటున్నాయి! తెల్లటి అందమైన ఆమె శరీర వర్చస్సుకి ఆ నీలి రంగు బాగా నప్పి చూపరులను అమితంగా ఆకర్షిస్తున్నది.

ఇంతలో సడన్ బ్రేకుతో స్కూటరు వచ్చి ఆమె పక్కనే ఆగింది. అభిషేక్ స్కూటరు దిగి సాకేత దగ్గరకు వచ్చి నించుని ఆమె కళ్లల్లోకి చూస్తూ "హాయ్" అన్నాడు.

"హలో" అంది సాకేత, అతనెందుకొచ్చేడో అర్థం కాకపోయినా. అతనితో అంతగా పరిచయం లేదు. వారం రోజుల క్రితం చంద్రిక పెళ్ళికని వెళ్లింది. చంద్రిక తన ప్రాణ స్నేహితురాలు. ఆ పెళ్ళిలో పెళ్ళి కొడుకు ఫ్రెండ్‌గా అతను పరిచయం అయేడు. అంతే!

ఏదో బ్యాంకులో పన్చేస్తున్నాని చెప్పేడు.

తను అంతగా పట్టించుకోలేదు.

"బస్సుకోసమేనా? ఇవాళ బస్సులు స్ట్రయికండీ!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అయ్యో. నాకు తెలీదు. ఇప్పుడెలా?" కంగారుగా అంది.

"నో ప్రాబ్లం. మీకు అబ్జక్షన్ లేకపోతే నా స్కూటరు మీద డ్రాప్ చేస్తాను. రండి. మా బ్యాంక్‌కి అట్నుంచే కదా వెళ్లాలి!"

సాకేత ఇరకాటంలో పడింది.

స్కూటరు మీద పరాయి మగాడి వెనక కూర్చుని యిప్పటి దాకా ఎప్పుడూ వెళ్లలేదు.

"ఫర్వాలేదండీ. నేను ఆటోలో వెళ్లిపోతాను" అనేసి మరి మాట్లాడ్డానికి అవకాశం యివ్వకుండా వెంటనే ఆటోని పిల్చి ఎక్కేసింది సాకేత. ఆమె పడుతున్న కంగారుకి నవ్వొచ్చింది అభిషేక్‌కి.

'ఈ... మధ్య తరగతి అమ్మాయిలు యింతే. ఇలాంటి అమ్మాయిలు మగాళ్ల మీద కొన్ని ఖచ్చితమైన అభిప్రాయాలు ఏర్పరుచుకుంటారు! అవి మార్చుకోరు! తాము జాగ్రత్తగా వుంటూ తమ చుట్టూ గిరిగీసు క్కూర్చుంటారు! ఇలాంటి వాళ్లని యివతలకి తేవడానికి కష్టపడాలి మరి!' అనుకున్నాడు.

ప్రతిరోజూ ఏదో ఒక సాకుతో బస్టాప్‌లో ఆమెని కలుస్తూనే వున్నాడు అభిషేక్. ఆమెని చూడకుండా ఒక్క రోజైనా వుండలేని స్థితికి వచ్చేడు. కాని తన మనసులోని మాట ఆమెతో చెప్పడానికి భయంగా వుంది.

"నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను సాకేతా!" అని అంటే చాచి లెంపకాయ కొడ్తుందేమో? అయినా

ధైర్యం చెయ్యాలి. ఎన్నాళ్లిలా ముసుగులో గుద్దులాట? తన మనసుకి నచ్చిన అమ్మాయిని ప్రేమించటం నేరం కాదు. కాని ఆ విషయం ఆమెకి చెప్పడం ఎలా?

రోజులు గడుస్తున్నాయి. కాని "తన ప్రేమ సంగతి సాకేతకి ఎలా చెప్పాలి?" అన్నది అభిషేక్‌కి పెద్ద సమస్య అయిపోయింది.

సాకేతలాంటి కొంతమంది అమ్మాయిలు నిరంతరం సమాజానికి, చుట్టూ వున్నవారికి భయపడుతూ బ్రతుకీడుస్తారు! వాళ్లు అలా కుంచించుకు పోవటాని క్కారణం ఈ సమాజమే! ఆడపిల్లలు ఇలా వుండాలి, అలా వుండాలి; అని ఎన్నో ఆంక్షలు విధించిన సమాజాన్ని ఎదిరించే ధైర్య సాహసాలు వాళ్ళకి లేవు. సమాజం వేలెత్తి చూపించేది, కాకుల్లా పొడుచుకుతినేది ముఖ్యంగా మధ్య తరగతి వాళ్లనే!

'హైక్లాస్' వాళ్లని సమాజం ఏమీ అనలేదు. వాళ్లు డబ్బుతో సమాజాన్ని గుడ్డిగా నమ్మించ గలరు! పేదరికంలో మగ్గిపోతున్న లోయర్ క్లాస్ వాళ్ళు కూడా అన్యాయానికి గురైతే వూరుకోరు. కసినీ - ద్వేషాన్ని వెలిగక్కి అటో యిటో తేల్చేస్తారు! మధ్య తరగతి మనుషులు మాత్రం ప్రాణం కంటే పరువుకే ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నిస్తారు. అవమానాల్ని దిగమింగుకుంటూ; అన్యాయాన్ని సహిస్తూ, పైకి చెప్పుకుంటే పరువు పోతుందని లోలోపల కుమిలిపోతూనే రోజులు గడిపేస్తారు!

ఒకరోజు అభిషేక్ ధైర్యం చేసి అన్నాడు.

"సాకేతా! నేను మీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి."

"ఇక్కడ మాట్లాడండి." అంది ఆమె నవ్వుతూ.

ఆమె నవ్వితే వెన్నెల విరబూసినట్లు, మల్లెలజల్లు కురిసినట్టు వుంటుంది!

"ముఖ్యమైనదని అంటున్నాను కదా... నలుగురిలో యిలా నిలబడి మాట్లాడితే అంతగా బాగుండదుకదా..." అటూ - ఇటూ చూస్తూ నసిగేడు.

"అయితే ఏం చెయ్యమంటారు?" చురుగ్గా చూసింది సాకేత.

"ప.. క్క... నే ఐస్ క్రీం పార్లర్ వుంది. అక్కడ కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం. చూడండి యిదుగో ఈ పక్కదే..." వేలితో చూపిస్తూ అన్నాడు.

"అక్కడికా!" సందేహిస్తూ అంది.

రోజూ అభిషేక్ తనని కల్సి మాట్లాడుతున్నాడు. అతని మాటల్లోగాని, చేష్టల్లోగాని వెకిలితనం లేదు. మనిషి మంచివాడిలాగే కనిపిస్తున్నాడు!

"సరే, పదండి"

"సాకేతా! నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను. ఐ లవ్ యు సోమచ్. నిజంగా. ప్రామిస్!" ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ అన్నాడు.

సాకేత చటుక్కున లేచి నించుంది.

"మీలాంటి డబ్బున్న వాళ్ళకి 'ప్రేమ' అంటే జస్ట్ టైమ్‌పాస్ కోసం ఆడుకునే ఆట లాంటిది!

దయచేసి యింకెప్పుడూ ఈ విషయం నా దగ్గర ఎత్తకండి." అంది కటువుగా.

"ఇదెక్కడి జడపదార్థంరా బాబూ! అర్థం చేసుకోదేంటి?" సాకేతని వింతగా చూసేడు ఒక్క నిముషం!

"ఎందుకండి ప్రేమంటే అంత మండిపడతారు? మీరెప్పుడైనా ప్రేమలో ఓడిపోయేరా? తేరుకోలేనంతగా దెబ్బతిన్నారా?" కావాలనే నిష్ఠూరంగా అడిగేడు అభిషేక్.

"నో. నో... అదేం లేదు. నా దృష్టిలో ప్రేమంటే... ఒక భాషాతీతమైన భావ సంబంధమైన... అనిర్వచనీయమైన... అద్భుతమైన మానసిక అనుభూతి! అంతేకాని..." యింకా ఏదో చెప్పబోతున్న సాకేతకి అడ్డువస్తూ.

"నిజమే సాకేతా! నేను ఎందరో అమ్మాయిల్ని చూస్తున్నాను. కాని నా గుండెల్లో స్పందన రేపి, నా హృదయాన్ని తీయని గిలిగింతలు పెళ్ళి చేసుకుంటే యిలాంటి అమ్మాయినే చేసుకోవాలి; ఈమె కోసం జీవితాంతం అయినా వేచివుంటాను- అనిపించేలా చేసిన అమ్మాయి మీరేనంటే నమ్మండి."

"నా గురించి మీకేం తెల్సు? మా యింటి పరిస్థితులు..."

"నాకంతా తెల్సు సాకేతా! చంద్రిక నాకంతా చెప్పింది."

"మీరు... నాలో ఏం చూసి ప్రేమిస్తున్నారో తెల్సుకో వచ్చా..."

"చూడండి సాకేతా! ఇష్టం-అయిష్టం అన్నవి ఎప్పుడు ఎవరికి ఎవరిమీద ఎందుకు ఏర్పడుతాయో ఎవరూ చెప్పలేరు. నేను మిమ్మల్ని నిజంగానే ప్రేమిస్తున్నాను. సూర్య చంద్రులు వున్నారన్నంత నిజంగా!! నా ప్రేమ మీరనుకున్నట్టు టైంపాస్ కోసం కాదు. నా తండ్రి ఆస్తిపరుడే కావచ్చు. కాని స్వచ్ఛమైన ప్రేమని డబ్బుతో ముడిపెట్టే చీప్ మెంటాలిటి కాదు నాది. మీకిష్టమైతే మిమ్మల్ని పెళ్లి చేసుకుంటాను..." అతని మాటల్లోని ఆవేశాన్ని, ఆవేదనని అర్థం చేసుకున్న సాకేత మరేం మాట్లాడలేకపోయింది.

రోజూ అభిషేక్ తన కోసం బస్టాప్ దగ్గర ఎదురు చూడ్డం, తన కోసం అతనుపడే ఆరాటం, ఆ చూపుల్లోని ఆరాధన పసికట్టలేనంత అమాయకురాలు కాదు తను! ఇన్నిరోజులైంది... ఎప్పుడూ అతను హద్దులుదాటి ప్రవర్తించలేదు! హద్దులుదాటి మాట్లాడలేదు!

ఒక్క నిముషం ఆమె హృదయమంతా ఒక అనూహ్యమైన భావనతో నిండిపోయింది. మనసు మయూరిలా నాట్యం చేసింది. కాని... మనసుకి నచ్చినది జరిగినా కూడా ఆమె మనసు సంతోషించడానికి చాలా ఆలోచిస్తుంది! తొందరగా సంతోషించేస్తే తర్వాత అంతే తొందరగా విచారించాల్సి వస్తుందేమోనని ఆమె భయం! ఎందుకంటే ఆమె కుటుంబ పరిస్థితులు అలాంటివి!

తను వుద్యోగం చేస్తూ ప్రతీనెలా రెండువేల రూపాయలు తెచ్చి తండ్రి చేతికిస్తుంది. రిటైరయి పెన్షన్ తీసుకుంటున్న నాన్నగారికి ఏదో వేణ్ణీళ్ళకి చన్నీళ్ళు అన్నట్టుగా ఈ డబ్బు సహాయకారిగా వుంటుంది. నలుగురు చెల్లెళ్ళు. వాళ్ళ చదువులు యింకా పూర్తవలేదు!

"ఏమిటి సాకేతా, ఇంతసేపయింది! నేను మాట్లాడ్డమే కాని మీరు ఒక్కమాటయినా మాట్లాడ్డం

ప్రేమ. ఇంతకీ మీరు... మీ విషయం చెప్పండి. మీరు నన్ను ప్రేమిస్తున్నారా? లేదా? నేనంటే మీకు ఇష్టమేనా? ఇన్ని రోజులై మీరు నన్ను చూస్తున్నారు. నామీద మీ అభిప్రాయం ఏమిటి? నేను ముక్కుకి సూటిగాపోయే మనిషిని! మనసులో ఒకమాట, పైన ఒకమాట వుండవు నాకు! అందుకే ధైర్యంచేసి అడుగుతున్నాను. చెప్పండి. ప్లీజ్." అంత ఖచ్చితంగా అతనడుగుతూంటే ఆమె ఒక్కక్షణం తటపటాయించింది.

అభిషేక్ అందగాడు. సంస్కారవంతుడు. కాని... ఆమె భయాలు ఆమెకి వున్నాయి.

"మీకేం తక్కువ? ఏ అమ్మాయైనా యిట్టే ఇష్టపడగల అందం, చదువు, ఉద్యోగం, ఆస్తి, అంతస్తు, అన్నీ వున్నాయి! నాలాంటి అమ్మాయిలకే మీరు ఆకాశంలో చందమామలా అందనంత ఎత్తులో వున్నారు. వయసులో వున్న మనలాంటి వాళ్ళం తొందరపడి నిర్ణయాలు తీసుకుంటే సరిపోదండీ! పెద్దల అంగీకారం కూడా వుండాలి. ఆస్తి-అంతస్తు అన్నీ వున్న మీరు ఇంతలా అన్నా మీ నాన్నగారు వాళ్లూ ఏమంటారో! వాళ్ళు ఒప్పుకోకపోతే మీరేం చేస్తారు?... ముందు ప్రేమించేం అంటూ వెంట పడతారు. పెద్ద వాళ్ళని ఒప్పిస్తాం అంటారు. ఆ పెద్దవాళ్లు ఒప్పుకోరు. ఏ రిజిష్టర్డ్ మ్యారేజో, గుళ్లోపెళ్లో చేసుకుని యింటికి తీసుకువెళ్తారు. ఆ తర్వాత యింకేముంది! మామూలే... కట్నం చావులు! కిరోసిన్ చావులు... ఆత్మహత్యలు! కన్నతల్లితో కూడా చెప్పుకోలేని కష్టాలు; పరువుకోసం ప్రాకులాటలు..." సాకేత గొంతు జీరబోయింది. అప్రయత్నంగానే ఆమె కళ్లవెంట రెండు కన్నీటిచుక్కలు జారి ఆమె చీర కుచ్చెళ్లమీద పడ్డాయి.

అభిషేక్ మనసు బాగా కదిలి పోయింది!

పాపం ఆ అమ్మాయి మనసులో ఎంతటి తుఫాను దాగివుంది?!

వెంటనే ఆమె కళ్ళు తుడుచుకుని మామూలుగా అవడానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది.

"సారీ! నేనేదో అనవసరంగా వాగి మీ మనసుకి కష్టం కలిగించేను. అందరూ అలావుంటారనను. కాని ఎక్కువగా మన సమాజంలో మాలాంటి మధ్యతరగతి వాళ్లు ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలు యివే కదా! అన్యాయాన్ని ఎదిరించలేని అసమర్థత; అన్యాయానికి పాల్పడని మంచితనం మా మధ్యతరగతి వాళ్ల ఆస్తులు! అందుకే నాన్నగారు ఎప్పుడూ అంటూ వుంటారు. "మన తాహతుకు తగ్గవాళ్లనే చూసుకోవాలి" అని!...

"ప్లీజ్... కూల్ డౌన్ సాకేతా! మీరు యింత నిరాశా వాదులని నేననుకోలేదు. మీ మనసులో ఎంతటి దుఃఖాన్నీ వేదననీ దాచిపెట్టుకున్నారు?! కాని ఒక్క విషయం సాకేతా! సమాజంలో అందరూ ఒకలా వుండరు. చెడ్డవాళ్ళతోపాటు మంచి వాళ్ళు కూడా వుంటారు! 'చెడు' లేనప్పుడు 'మంచి'కి విలువేది? మీరు నా విషయంలో ఎటువంటి అనుమానాలు - భయాలు పెట్టుకోవద్దు. మీ కష్ట-సుఖాలు నావి. నా కష్ట-సుఖాలు మీవి. జీవితాంతం మనం ఒకరికొకరం తోడు-నీడగా వుందాం. మీకిష్టమయితే మీనాన్నగార్ని మా యింటికొచ్చి మా నాన్నగారితో మాట్లాడమని చెప్పండి. మిగతా విషయాలు నేను చూసుకుంటాను. ఓ.కే.. ఇప్పుడు ఒక్కసారి నవ్వండి. నోట ముత్యాలు రాలితే దోసిలిపడతాను. ఫర్వాలేదు..." అన్నాడు నవ్వుతూ.

అప్పటికే సాకేత మనసు తేరుకుంది. అతనిమీద నమ్మకం ఏర్పడింది. అతని మాటలకి

సంతోషంగా నవ్వింది. అభిషేక్ తనని సరిగ్గా అర్థం చేసుకున్నాడు. తన మనసు విప్పి మాట్లాడ్డానికి అవకాశం యిచ్చి, జీవితాంతం తోడుగా వుంటానని ముందు కొచ్చిన అభిషేక్‌ని భర్తగా పొందితే అంతకన్నా అదృష్టం యింకేముంటుంది?!

అతని తండ్రి కోటీశ్వరుడు. అదే ఆమె మనసులో ఏమూలో ముల్లులా గుచ్చుకుంటున్న భయం!

ఇంటికి వెళ్ళేక తండ్రితో విషయమంతా చెప్పింది సాకేత.

కామేశ్వర్రావు మహదానందపడిపోయేడు. అనుకోకుండా కూతురికి మంచి సంబంధం వచ్చినందుకు!

కామేశ్వర్రావు కూతుళ్లందరూ చక్కని చుక్కలు!

అందాల అపరంజి బొమ్మలు!

అయినా అతను తన తాహతుకి మించిన సంబంధాలు చేద్దామని ఎప్పుడూ ఆశపడలేదు. "విద్యావంతుడు, బుద్ధిమంతుడు అయి తగుమాత్రం ఉద్యోగం వుండి, పెళ్లాం-పిల్లల్ని పోషించుకోగల స్తోమత వుంటే చాలు" అనుకున్నాడు.

మంచిరోజు చూసుకుని కామేశ్వర్రావు సాకేత యిచ్చిన అడ్రసు జేబులో పెట్టుకుని యిల్లువెతుక్కుని వెళ్లేడు.

చాలా పెద్ద బిల్డింగు అది!

పెద్దగేటు! గేటు తీసి లోపలికెళ్తే యిరువైపుల అందమైన క్రోటన్స్ మొక్కలు! ఎత్తయిన అరుగు!

కాలింగ్‌బెల్ కొట్టగానే నౌకరువచ్చి తలుపుతీసాడు.

లోపల డ్రాయింగ్ రూం చాలా విశాలంగా ఉంది. ఖరీదైన సోఫాసెట్లు! నేల కనబడకుండా కార్పెట్ పరచి వుంది! గోడలకి అందమైన ఆయిల్ పెయింటింగ్స్ వేలాడుతున్నాయి! డ్రాయింగ్ రూంలో నాలుగు మూలలా యిత్తడి కుండీల్లోని ఇన్‌డోర్ ప్లాంట్స్ తమ అందంతో యింటి అందాన్ని యినుమడింపజేస్తున్నాయి.

కామేశ్వర్రావు వింతగా చూస్తూ సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

అతని మనసులో భ్రమలో, ఉత్కంఠలో ఉంది!

ఇంతటి ధనికులు తన కూతుర్ని కోడలుగా చేసుకుంటారా?

ఏమో?! దాని అదృష్టం ఎలా వుందో?!...

రెండు నిముషాల తర్వాత అభిషేక్ తండ్రి పూజ ముగించుకుని యివతలకి వచ్చేడు. అతన్ని చూడగానే షాక్ తిన్నట్టుగా అలా అచేతనంగా ఉండిపోయేడు కామేశ్వర్రావు!

అతను దగ్గరగా వచ్చి పరిశీలనగా చూస్తూ "నువ్వా! కామేశం! ఎన్నాళ్ళ తర్వాత చూసేనురా నిన్ను! నాకీరోజు చాలా సంతోషంగా ఉంది. పోయిన వస్తువేదో తిరిగి పొందినంత ఆనందంగా వుంది!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

కామేశ్వర్రావుకి మాత్రం చాలా కోపంగా ఉంది.

"నీకు సంతోషంగా ఉందేమోకాని నాకు మాత్రం సంతోషంగా లేదు శ్రీహరీ! నా చెల్లెల్ని మోసం చేసిన వ్యక్తిని నేనంత త్వరగా క్షమించలేను." అన్నాడు లేచి వెళ్ళిపోవడానికి ఉపక్రమిస్తూ.

"నా ప్రియాతి ప్రియమైన స్నేహితుడు నన్నర్థం చేసుకుని క్షమించేటంత ఉదార స్వభావుడని నాకు బాగా తెలుసు"

"ఏం మాటల్తో పొంగించేద్దామనుకుంటున్నావా? నేను లలితను కాను నీ మాటల గారడీలో చిక్కుకుపోవడానికి!" రుసరుసలాడుతూ అన్నాడు కామేశ్వర్రావు.

"అదికాదు కామేశం! పరిస్థితులు మనిషిచేత ఎలాంటి పనైనా చేయిస్తాయి."

"ఏంట్రా ఆ పరిస్థితులు! నా చెల్లెల్ని మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించి, పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాటయిచ్చి, యింట్లో వాళ్ళని ఒప్పించి వస్తానని చెప్పి వెళ్లిన వాడివి మరి అడ్రసు లేకుండా మాయమైపోయావు! తర్వాత నీకు పెళ్లయినట్టు, నువ్వు హాయిగానే ఉన్నట్టు తెల్సింది! అప్పుడు లలిత నీకోసం ఎంత ఏడ్చిందో, ఎన్ని రాత్రుళ్లు నిద్రలేకుండా గడిపిందో... నీకు తెలీదు! శ్రీహరిలేని జీవితం నాకొద్దు అంది. చచ్చిపోతానంది. జీవితం అంటే అందని వాటిని ఆశించి, అందలేదని ఆత్మహత్య చేసుకోవడం కాదు. చావు సమస్యకు పరిష్కారం కాకూడదు. జీవితం ఒక పోరాటం, ఊపిరి ఉన్నంత వరకు దాంతో పోరాడాలి!" అని దానికి బోధపర్చేను.

ఇంట్లో అందరం దాన్ని ఓదార్చి జీవితంలో ప్రేమ ఒక భాగం కాని ప్రేమే జీవితం కాదని నచ్చజెప్పేం. నిన్నింతలా ప్రేమించినవాడు ఏ పరిస్థితుల కారణం చేత అలా చేసేడో తెల్సుకోకుండానే అపార్థం చేసుకోవటం మంచిది కాదని చెప్పి... అతను వేరే అమ్మాయిని చేసుకుని ఎలా సుఖంగా ఉన్నాడో, అలాగే నువ్వుకూడా మేం చెప్పిన సంబంధం చేసుకుని సుఖపడు... అని ఆఖరికి అందరం కల్సి దాన్ని పెళ్ళికి వప్పించేం. దాని పెళ్ళి చేసేం!"

అంతసేపు ఆవేశంగా మాట్లాడేసరికి అతనికి ఆయాసం వచ్చింది.

"చూసేవా! పరిస్థితులకి తలవంచి లలిత వేరొకతన్ని పెళ్ళిచేసుకుంది! అంతకంటే విషమ పరిస్థితులు నన్ను లలితకు దూరం చేసేయంటే నమ్ము. నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా నేను లలితకి చేసిన అన్యాయానికి దేవుడు నాకు పెద్ద శిక్షే విధించేడు! జీవితాంతం మనశ్శాంతి లేకుండా చేసేడు!

చేసిన తప్పులకు, నేరాలకు సంపూర్ణ న్యాయం జరిగే స్థలం అంతరాత్మ! అంతరాత్మ జరిపే అంతర్మథనం ప్రతీక్షణం నా మనసుని చిత్రవధ చేస్తూ వచ్చింది..." దుఃఖంతో శ్రీహరి గొంతు పూడుకుపోయింది! కనుకొలకుల్లోంచి వస్తున్న కన్నీటిని బలవంతంగా ఆపుకుంటూ మిత్రుడి భుజంపట్టి కూర్చోపెట్టేడు.

"కూర్చోరా. నీకు అన్నీ వివరంగా చెప్తాను."

మంత్ర ముగ్ధుడిలా కామేశ్వర్రావు తిరిగి కూర్చున్నాడు. శ్రీహరి మాటలు వింటున్నాడు.

"ఆరోజు నేను యింట్లో వాళ్ళని పెళ్లికి ఒప్పించి వస్తానని వెళ్లేను. తీరా యింటికి వేళ్లేసరికి

పరిస్థితి భిన్నంగా వుంది. ఇంట్లో మా తాతగారు, పెదనాన్నగారు, ఆయన బావమరిది అంతా వున్నారు. అమ్మ మంచంమీద పడుకుని ఉంది. అసలు అమ్మకి ఎప్పుడు జబ్బుచేసిందో, ఏం జబ్బుచేసిందోకూడా తెలీదు! నేను వెళ్లగానే ఒక్కసారిగా అందరూ నామీద పడిపోయేరు. మా పెదనాన్నగారి బావమరిదికి ఒక్కర్తే కూతురట. కోట్ల ఆస్తి వుందట. నేను ఆ అమ్మాయిని చేసుకుని తీరాలట! ఆ అమ్మాయిని చేసుకోకపోతే అమ్మ-నాన్న జాయింట్‌గా విషంత్రాగి చచ్చిపోతామని ఏడుపులు! అమ్మ అసలే జబ్బుతో మంచంమీద ఉంది. ఆ అమ్మాయికి ఒకకాలు వంకర. పొరపళ్లు, అదీ విషయం. "అందం కొరుక్కుతింటామా? వినయ-విధేయతలు కల పిల్ల!" అంటూ మొదలెట్టేరు.

"నువ్వు ఆదర్శాలు వల్లిస్తూ వుంటావు కదా! ఇదికూడా ఆదర్శమే అనుకో"- అన్నారు. ఆదర్శం ముసుగులో ఆత్మవంచన! పైగా "డబ్బు లేక చెల్లెలి పెళ్లి చెయ్యలేని పరిస్థితిలో వున్నాం. వాళ్ళు నా చెల్లెలికి చక్కటి సంబంధం చూసి పెళ్లి చేస్తారు. నిన్ను విదేశాలకి పంపించి చదివిస్తాను. నువ్వు తిరిగి వచ్చేక నీపేర్న ఇండస్ట్రీస్ నెలకొల్పుతారు! అన్నారు. అమ్మ కళ్లనీళ్ళు చూడలేకపోయేను. వాళ్ళకు డబ్బు ముఖ్యం. నాకు నా జీవితం ముఖ్యం! కాని అక్కడ డబ్బు జీవితాన్ని జయించింది!

నేను వాళ్ల చేతుల్లో ఓడిపోయాను.

ఇంతమంది పెద్దవాళ్లు కల్సి నా మెడలువంచి ఆ అమ్మాయిని నాకు కట్టబెట్టేరు!

ఇది పరిస్థితులకి తలవంచడం కాదంటావా కామేశం?! చెప్పు. ఏ జన్మలోనో నేను చేసుకున్న అదృష్టం కొద్దీ నాకు ఒక కొడుకుపుట్టాడు. వాడికివాడి తల్లిపోలికలు వస్తాయేమోనని చాలా భయపడ్డాను. కాని అలా జరగలేదు. వాడిదంతా నా పోలిక!

ప్రేమించిన దానికి అన్యాయం చేసేను. కట్టుకున్న దానికి న్యాయం చెయ్యలేక పోయేను. ఎక్కడికీ వెంట తీసుకు వెళ్లేవాడిని కాను. ఆమెని చూస్తే డబ్బునోట్లు గుచ్చిన ముళ్లకంప జ్ఞాపకం వచ్చేది! ఆమెను ఎంతో అసహ్యించుకునే వాడిని!

లలిత జ్ఞాపకాలతో కాలం గడిపేవాడిని! నా భార్య నాముందుకు రావడానికి, నాతో మాట్లాడ్డానికి భయపడేది! ప్రతీ నిముషం "నీనించే నేను ప్రేమించిన అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోలేకపోయేను. నా అందమైన జీవితాన్ని మీరంతాకల్సి నాశనం చేసేరు!" అని నోటికొచ్చినట్టు తిట్టేవాడిని!

ఆమె మనోవ్యాధితో మంచం పట్టి నా కొడుకు మూడేళ్ల పసివాడిగా వున్నప్పుడే చనిపోయింది. అప్పట్నుంచీ నా కొడుకుని... అభిషేక్‌ని అల్లారు ముద్దుగా పెంచుకుంటూ వచ్చేను. ఇదుగో ఇప్పుడు వాడు స్టేట్‌బాంక్ ఆఫీసరు! నా ఆశలన్నీ వాడిమీదే పెట్టుకుని బ్రతుకుతున్నాను.

గతం యొక్క చేదు స్మృతులన్నీ వెంటాడి వేధిస్తున్నంత కాలం నేను సంతోషంగా వుండలేను. సంతోషానికి మించిన సంపద లేదు. కాని నాకు ఆ సంపదలేదు. ఎన్ని సిరిసంపదలుంటే ఏం లాభం? అందుకే అప్పుడు నా వల్ల జరిగిన తప్పుకి ఇప్పుడు నేను ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను.

డబ్బుతో మనశ్శాంతిని కొనలేం - అన్న విషయం జీవితం బాగా నేర్పింది నాకు. నా తల్లిదండ్రులు చేసిన తప్పుని నేను చెయ్యదల్చుకోలేదు.

ప్రేమించిన అమ్మాయితో జీవితం పంచుకోగల అదృష్టం అందరికీ దొరకదు. మనశ్శాంతి కోల్పోయి నేను పడుతున్న మానసిక వేదన నాకు తెలుసు. నన్ను పుట్టించిన ఆ భగవంతుడికీ తెలుసు!

అందుకే... అందుకే... నా కొడుకు సుఖపడాలంటే వాడు ప్రేమించిన అమ్మాయిని... ఆ అమ్మాయి ఎవరైనా... ఎలాంటిదైనా సరే... యిచ్చి పెళ్లి చెయ్యాలని... వాళ్ళ పెళ్ళికి నేను ఏ విధంగానూ అడ్డురాకూడదని ఏనాడో నిశ్చయించుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తు ఆ అమ్మాయి నీకూతురే కావడం ఏ జన్మలోనో నేను చేసుకున్న పుణ్యం! 'నేనొక అమ్మాయి ప్రేమించేను నాన్నగారూ!' అన్నాడు అభిషేక్. ఆ అమ్మాయి నీకూతురని నాకు తెలీదు. ఇప్పుడు తెల్సిన తర్వాత నా సంతోషాన్ని ఎలా వ్యక్తం చెయ్యాలో తెలీడంలేదు..." కళ్లు వత్తుకుంటూ అన్నాడు శ్రీహరి. శ్రీహరి చెప్పిందంతా విన్న కామేశ్వర్రావుక్కూడా మనసంతా భారంగా అయిపోయింది! స్నేహితుడి భుజం తట్టి అన్నాడు.

"శ్రీహరీ! నువ్వు పడుతున్న బాధని నేను అర్థం చేసుకోగలనురా!"

"అర్థం చేసుకున్నావా! అయితే నాదొక చిన్న రిక్వస్టరా. నీకూతుర్ని నాకోడల్ని చెయ్యి. ఈ విదంగానైనా జీవితంలో నేను పోగొట్టుకున్న ఆనందాన్ని తిరిగి పొందనివ్వు... ప్లీజ్"

"ఒరేయ్... అంతగా చెప్పాలా! తప్పకుండా మా సాకేత నీకోడలు... సరేనా!"

"కామేశం!"

"ఏంటి చెప్పరా!"

"నువ్వు... నాకోమాట యివ్వాలిరా."

"లలిత విషయం... మనిద్దరి మధ్య ఉండిపోవాలి. పిల్లలకి తెలియనివ్వకు. వాళ్ల లేతమనసులు కలతపడతాయేమోనని!... అర్థమైంది కదా?"

ఒక్కక్షణం ఆలోచించి అన్నాడు కామేశ్వర్రావు "సరే లేరా! నేను చెప్పను"

మంగళవాయిద్యాల మధ్య, పురోహితుడు పెళ్లిమంత్రాలు చదువుతూ వుంటే సాకేత మెడలో మూడుముళ్లువేసి తనదాన్ని చేసుకున్నాడు అభిషేక్.

పెళ్ళికి వచ్చినవాళ్లు మాత్రం "కాణీ కట్నం లేకుండా అంత పెద్దకోటీశ్వరుడు ఆ పేదింటి పిల్లని తన కొడుక్కి ఎలా చేసుకున్నాడు?!" అని ఆశ్చర్యపోతూనే వున్నారు.....

★ ★ ★

(ఆంధ్రభూమి, వీక్లీ; 15-7-1999)